

Sygn. akt II AKa 97/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Feliniak (spr.)
Sędziowie:	SA Maria Wiatr SA Izabela Dercz
Protokolant:	sekr. sąd. Jadwiga Popiołek

przy udziale K. G., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2014 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art. 13 §1 kk w zw. z art. 148 §1 kk i art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk w zw. z art. 64 §1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt II K 48/13

na podstawie art. 437 §1 kpk i art. 624 §1 kpk

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
- 2) zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 97/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 6 marca 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 48/13 po dokonaniu korekt w zakresie opisu czynu:

- 1) oskarżonego M. K. w miejsce zarzucanego mu czynu uznano za winnego tego, że w czasie i miejscu jak w zarzucie uderzył co najmniej trzykrotnie toporkiem opakowanym w foliową torbę swoją byłą żonę T. K. w okolicę ciemieniową głowy i ręce, którymi tę głowę osłaniała, co spowodowało u niej obrażenia ciała w postaci rany tłuczzonej głowy o długości 12 cm, głębokiego liniowego uszkodzenia naskórka na głowie o długości 4 cm, obrzęku i zasinienia prawej ręki oraz złamania kości śródreżca lewej ręki, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na czas powyżej 7 dni, przez co działając w ten sposób przewidywał iż może spowodować śmierć pokrzywdzonej i godził się na to, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na to, że pokrzywdzona osłoniła rękoma głowę, wezwała go do zaprzestania

dalszego działania, odebrała toporek i uciekła z miejsca zdarzenia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary przekraczającej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. uznano go za winnego czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk, art 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 148 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzono mu karę 10 lat pozbawienia wolności,

2) na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 23 lipca 2013 r. do dnia 06 marca 2014 r., przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Rozstrzygnięto o kosztach nieopłaconej obrony z urzędu.

Zasądzono od oskarżonego częściowe koszty sądowe związane z postępowaniem pierwszoinstancyjnym (wyrok k. 519-520).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego i zarzucił wyrokowi:

1) błąd w ustaleniach faktycznych wyrażający się przyjęciem tezy, że oskarżony działając w zamiarze ewentualnym zabójstwa zaatakował pokrzywdzoną bez powodu podczas gdy jedyny materiał dowodowy w tym zakresie w postaci zeznań pokrzywdzonej nie upoważnia do takich wniosków,

2) obrazę art. 13 par. 1 kk w zw. z art. 148 par. 1 kk poprzez przyjęcie, że oskarżony zachowaniem swoim wyczerpał znamiona zbrodni usiłowania zabójstwa podczas gdy M. K. nie działał w zamiarze pozbawienia życia, a świadomością swoją nie obejmował skutku w postaci śmierci pokrzywdzonej,

3) mającą wpływ na treść orzeczenia końcowego obrazę prawa procesowego w postaci naruszenia:

a) art. 5 par. 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości na tle zmiennej treści zeznań T. K.,

b) art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, zwłaszcza zeznań pokrzywdzonej, która w trakcie postępowania sądowego podczas dwukrotnego przesłuchania przedstawiła dwie istotnie rozbieżne wersje zdarzenia w zakresie przyczyn konfliktu z oskarżonym,

c) art. 211 kpk poprzez odmowę przeprowadzenia eksperymentu związanego z odtworzeniem zdarzeń będących przedmiotem rozpoznania w sytuacji kiedy miało to wyjątkowo istotne znaczenie dla sprawy,

3) art. 424 par. 1 pkt. 1 kpk poprzez niewystarczające wyjaśnienie w pisemnych motywach wyroku dlaczego Sąd nie uznał zeznań pokrzywdzonej w których przyznała, iż to ona doprowadziła do konfliktu z oskarżonym.

4) z ostrożności procesowej skarżonemu wyrokowi zarzucam też rażącą niewspółmierność orzeczonej kary 10 lat pozbawienia wolności.

Zgłaszając powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wyczerpuje dyspozycję art. 160 par. 1 kk i art. 157 par. 1 kk w zw. z art. 11 par. 2 kk i art. 64 par. 1 kk i wymierzenie mu za to kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

c) z ostrożności procesowej w przypadku braku akceptacji przez Sąd Odwoławczy wniosków wyrażonych wyżej o obniżenie do 8 lat pozbawienia wolności kary wymierzonej oskarżonemu (apelacja k. 559-561).

W aktach sprawy znajduje się pismo oskarżonego skierowane do sądu odwoławczego (k. 552-553).

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 lipca 2014 roku utrzymano w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną (wyrok k. 603).

Wniosek o sporządzenia uzasadnienia złożył obrońca oskarżonego (k. 607).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Bezzasadność związana jest zarówno z faktem jej polemicznego charakteru jak i z wadami konstrukcyjnymi w zakresie podniesionych zarzutów. Błędy te są ewidentne i polegają na sformułowaniu zarzutu obrazy prawa materialnego przy jednoczesnym formułowaniu zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzutu obrazy przepisów proceduralnych (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2007 roku, sygn. akt II KK 172/07, LEX 351223). Nadto skarżący nie dostrzega, iż nie można skutecznie formułować jednocześnie zarzutu obrazy przepisu art. 5 §2 kpk i art. 7 kpk (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2013 roku, sygn. akt V KK 270/12, LEX 1293868).

Skarżący pomija fakt, iż wątpliwości, o których mowa w przepisie 5 §2 kpk, to wątpliwości pozostające już po dokonaniu prawidłowej oceny wiarygodności dowodów, które pomimo jej dokonania nie dają się usunąć (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II K 207/12, LEX 1299162) oraz to, iż wątpliwości te istnieć muszą po stronie sądu orzekającego, a nie strony wnoszącej środek odwoławczy (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 roku, sygn. akt V KK 73/13, LEX 1331404).

Także zarzut obrazy art. 424 kpk nie mieści się w ramach względnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 438 pkt 2 kpk (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2013 r., sygn. akt II AKa 95/13, LEX 1312112).

Niezależnie jednak od powyższych uwag, podnieść należy, iż w świetle utrwalonego orzecznictwa przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 roku, sygn. akt III KK 298/12, LEX 1232292).

Dokonując w oparciu o powyższe kryteria oceny wydanego rozstrzygnięcia w kontekście treści jego uzasadnienia oraz dowodów zgromadzonych w sprawie, stwierdzić należy, iż wydane orzeczenie w pełni odpowiada wskazanym warunkom, zaś wywiedziona apelacja nie może wzruszyć dokonanych ustaleń i ocen, z uwagi nie tylko na błędy wskazane w części wstępnej motywów, ale także z uwagi na swój polemiczny charakter.

Charakter ten wynika przede wszystkim z faktu, iż skarżący dokonuje własnych ustaleń i ocen, bez wykazania błędów w tym zakresie po stronie sądu pierwszej instancji i czyni to w oparciu o materiał dowodowy, który nie stanowił podstawy do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

Apelacja mogłaby odnieść pozytywny dla skarżącego skutek, tylko wtedy gdyby wykazano, iż ocena dowodów dokonana przez sąd okręgowy nie odpowiada wskazanym w części wstępnej kryteriom. Skarżący tego nie czyni, lecz w uzasadnieniu apelacji odnosi się do tej części materiału dowodowego, który w oparciu o precyzyjnie wskazane kryteria nie mogą stanowić podstawy do dokonywania ustaleń w sprawie. Dotyczy to przede wszystkim tej części wyjaśnień oskarżonego, które uznane zostały za niewiarygodne oraz zmienionej części zeznań pokrzywdzonej.

W tym zakresie wywody sądu okręgowego znalazły pełną akceptację w oczach sądu odwoławczego, a pisemna argumentacja tego sądu ma charakter pełny i wyczerpujący i ponowne jej przywoływanie byłoby zbędnym

powtarzaniem raz już użytych argumentów. Także postanowienie o odmowie uwzględnienia wniosku o przeprowadzenie eksperymentu procesowego zostało wydane zgodnie z obowiązującymi przepisami procedury, a nadto należało mieć na uwadze, iż podstawy, co do konieczności przeprowadzenia tego dowodu nie wynikały ze zgromadzonego materiału dowodowego.

Mając na uwadze powyższe brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów sformułowanych w pkt 1-3 (przy powtórzeniu numeracji 3) zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego. Niezasadny jest także zarzut rażącej niewspółmierności kary z pkt 4 apelacji. Kara ta została orzeczona bowiem w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i przy wskazaniu precyzyjnych kryteriów jakie sąd miał na uwadze przy jej orzekaniu (k. 544), zwłaszcza jeżeli weźmie się pod uwagę, iż po stronie oskarżonego wystąpił szereg okoliczności o poważnym charakterze gatunkowym, które przemawiały na jego niekorzyść. Brak jest więc podstaw do uznania, iż w tym aspekcie spełnione zostały przesłanki, o których mowa w art. 438 pkt 4 kpk

W piśmie jakie oskarżony skierował do sądu odwoławczego, brak było argumentacji, która podlegałaby uwzględnieniu z urzędu.

Z tych też względów orzeczono jak sentencji wyroku. Podstawą zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym było spełnienie przez niego przesłanek, o których mowa w art. 624 §1 kpk.

ła